

VLC. PETAR REBEDŽILA O KARAŠEVSKOJ CRKVI

luni, 24 iunie 2019

Prije ove crkve bile su još; druge drvene crkve.

Za vrijeme turske okupacije nisu se gradile crkve od kamena ili cigle. Nakon što su Turci bili zgonjeni iz Banata od princa Eugena Savojskog, onda su tek nakon; i po elij graditi ovu današnju crkvu.

Najzaslužniji za podizanje ove crkve jest bosanski isusovac Mihovil Lovini, koji je u o nama i koji je tražio da kao svećenik dođe tu, kod nas. Crkva u Karaševu po elija je da se gradi godine 1720. Ta prva etapa izgradnje trajala je svega šest godina, a isusovac Lovini je radio s vjernicima svaki dan na podizanju crkve. U tih šest godina izgradio se središnji dio današnje crkve.

1760. podignuo se drugi dio crkve – sanktuar. To su izgradili franjevci.

1800. godine započeli su radovi na tornju crkve, koji je također bio izgrađen u tri etape. U prvoj fazi digli su toranj sve do krova, a onda, 1809. godine, su prestali zbog nestašice, zbog neprilika s Napoleonovim ratovima, politikom i burnim vremenima koji su tada vladala Europom. Druga faza je počela 1828. Tada su toranj podigli do sata i tek 1853. godine, dakle u trećoj etapi, uspjeli se pokriti crkvu.

To bi značilo da je nakon; a crkva bila građena tijekom 133 godina. Dakle, izgradnju crkve započeli su isusovci, nastavili su je franjevci, koji su bili redovnici ovdje sve do 1800. godine i dovršili su je svjetovni ili diecezanski svećenici.

Po našim dokumentima crkva je već 1333. godine zapisana kao župa. Nakon; narod je zasigurno bio već ranije tu, jer župa ne može samo od sebe da se ustanovi ili da se osniva tek tako, od danas do sutra. Sigurno mi nismo došli iz samo jednog mjesta, već iz više njih. Tu mislim na Dalmaciju, Bosnu i Hercegovinu, jer otuda smo mi imali sve enike i redovnike. Govori se da smo tu došli s biskupom, s franjevcima i da je nas bilo oko 20 tisuća. Glavno je da smo bili dosta mnogo kada smo ovdje stigli. Neki smatraju da smo mi bili Srbi pravoslavci koji su postali katolicima radi boljih prilika u tadašnjoj Austro-Ugarskoj. Međutim, mi nismo imali nikakve blage veze sa srpskom crkvom, niti sa srpskim gradovima u davnini. U našoj povijesti se nikad ne spominje o tome. Dapače, naše veze su sa Sarajevom, s Vukovinom (pod oltarom naše crkve pokopan je pater Anti iz Vukovine!), također iz Dalmacije, iz Dubrovnika su nam dolazili u Italiju i redovnici koji su podržavali našu identitet. U stvari nema nikakvog dokaza da imamo neke druge korijene osim hrvatskih.

Ja sam ovdje došao 2014. godine. Želja je biskupa bila da me pošalje ovdje već 2008. godine, ali sam ja u to vrijeme već bio započeo obnovu crkve u Novoj Moldaviji, gdje sam bio župnik. Stoga sam ga zamolio da još malo ostanem te da privedem radove kraju. Nije ni 2014. bilo sve gotovo u crkvi u Moldaviji, ostale su još; klupe da se izrade, pa još; koji detalji da se dovrše, ali je biskup rekao da moram doći u Karaševu jer sam morao zamijeniti ovdajšnjeg župnika i Katiću, koji je tada bio bolestan i nemoćan. Za Veliku Gospu u ispuniti pet godina od kada sam imenovan župnik u Karaševu.

Godine 2026. slavit ćemo 300 godine postojanja naše crkve i želimo je obnoviti koliko se god može, kako da se za taj događaj predstavi u najboljem stanju i ljepoti. Istina je da to zahtjeva velika sredstva, ali se mi nadamo da ćemo je uspjeti obnoviti, korak po korak, tako da naša crkva izgleda kao "mlada"; Isusova za nas, da bude lijepo srećna, da bude na onoj razini koju zaslužuje.

Daniel Lucacela